

at hans Sygdom er foranlediget ved Tjenesten; den paagjældende Læge, nemlig Distriktslægen paa Mors, siger, at det er „meget sandsynligt“, at det er saa. Derfor nu det Lovforslag bliver vedtaget, som er indbragt af det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) m. Fl. og som gaar ud paa, at det er tilstrækkeligt, at der paavises Rime- lighed for, at Sygdommen er foranlediget ved Tjeneste, vil altsaa en saadan Mand, naar der er Sandsynlighed derved, kunne komme med i Be- tragting, og allerede af den Grund vil der altsaa være Anledning til at foreslaa Henvisningen, hvortil slutter sig Betænkningens Nr. 30. — Henvi- sningen under Nr. 9 vedrører Enken efter Arestforvarer og Politibetjent i Skanderborg Albert Eduard Gotfred Madsen. Paagjældende Mand har, som det vil ses, tjent meget længe i Hæren, nemlig 21 Aar og 10 Maaned, men da de 6 Aar af hans Tjenestetid falde, før han fyldte sit 18de Aar, kan han forsaavidt ikke komme i Betragtning. Efter Lov af 6te Februar 1880 kan nu dog det Aar, da han deltog i Krigen, nemlig 1850, komme med i Betragtning. Han har altsaa forsaavidt tjent 16 Aar og 10 Maaned, og da han desuden har deltaget i sidste Krig, kan i Genhold til Lov af 1876 det Aar regnes for 2. Det bliver altsaa 17 Aar og 10 Maaned. Da han tillige har faaet Hæderstegnet for 8 Aars Tjeneste, hvorfor der regnes ham 2 Aar tilgode, har han saaledes tjent 19 Aar og 10 Maaned. Altsaa har han været meget nær ved at være pensionsberettiget, men han blev det naturligvis ikke; thi ellers havde Enken ikke behøvet at søge her til Thinget. Den ærede Finantsminister har altsaa stillet sig korrekt — som altid i slige Sager — naar han har svaret, at han ingen Hjemmel havde til at understøtte den paagjældende Enke. Ud- valget har imidlertid været af den Mening, at da Manden kun manglede 2 Maaned i at være pensionsberettiget, og da det er oplyst fra rette Bedkommendes Side, nemlig af Præsten, Herreds- fogden og Lægen, at Enken sidder i meget trange Raar, og er en Kone, der isvrigt fortjener al mulig Hjælp, er der et saa extraordinært Forhold tilfede her, at en Understøttelse til hende ikke vil kunne have yderligere Følger eller i hvert Fald saa faa Følger, at man ikke vil være bange for at give en saadan Understøttelse, som man kan blive enig med Ministeren om. — Henvisningen under Nr. 10, Betænkningens Nr. 31, angaar ligeledes en Invalid, Niels Hansen i Gjøderup. Den paagjældende Mand har ligeledes gjort Felt- togene i 1848—50 med. I November 1850 blev han syg og blev indlagt paa Augustenborg Lazaret, hvorfra han blev udskrevet, uden at være helbredet. Han lider efter Distriktslæge Rugges Attest af ulidelige Smerter, idet hans højre Haand og Arm ere meget stærkt angrebne og Smerterne gjentage sig især

paa en vis bestemt Tid hvert Aar. Han har havt disse Smerter, siden han blev indlagt paa Lazarettet, og det er hans Mening, at han har paadraget sig dem i Krigen. Administrationen har imidlertid heller ikke paa dette Punkt kunnet se Aarsagsforbindelsen. Hvorvidt der er en saadan eller ikke, har Udvalget naturligvis heller ikke kunnet afgjøre, men af de tidligere anførte Grunde er der, forekommer det mig, gode Grunde til at foretage Henvisningen. I det Hele har Udvalget overfor Invaliderne stillet sig paa samme Maade som tidligere, idet man mener, at man heller maa være for rundhaandet overfor dem end for snap. Selv om ogsaa en Invalid skulde faae en 100 Kroner, som han maasse strengt taget ikke har Krav paa, er det langt værre, at flere Personer, som kunne have Krav paa det, ikke faae Under- støttelse. Det er det Standpunkt, Udvalget har stillet sig paa iaar ligesom tidligere, og det For- slag, der er indbragt i Thinget, vidner jo om, at Forslagsstillerne af det have havt en lignende Op- fattelse. — Indstillingen under Nr. 11, Betænk- ningens Nr. 33, vedrører ligeledes en Invalid, og det en gammel Bekendt, nemlig Niels Andersen Boutrup i Nørre Jelding. Paa Betænkningens 2den Side under Litra f. vil det ses, at denne Sag har været hos den høitærede Finantsminister. Han siger i sit Svar, at „Finantsministeriet har ikke under Sagens fornyede Behandling kunnet erkjende, at hans Erhvervsøve i en væsentlig Grad er indskrænket ved Følgerne af det ham i 1850 tilspøiede Studsaar i venstre Haand“. Det oplyses imidlertid, at han dengang mistede 4de Finger paa venstre Haand, at 5te Finger er ganske følelsesløs, og at venstre Haand er mindre end den højre. At han er svækket i sin Arbejdsevne, herom kan der ingen Tvivl være. Den paagjel- dende Invalid har frembragt en ny Attest, siden han sidst har været hos Finantsministeren, nemlig en Attest fra Distriktslæge Krag i Høstebro, der under 30te December 1880 siger om den paa- gjældende Mand, at siden den Tid — nemlig siden han var hos ham sidst — er Tilstanden næsten stadig bleven ringere, idet Kræfterne have tabt sig, og under 14de September 1881 attesterer han det Samme. Maatte det ærede Medlem, som er Repræsentant for den Kreds, hvor den paagjældende Mand hører hjemme, kan give nærmere Oplysninger i saa Henseende; men Udvalget er dog ogsaa ad anden Vej, foruden gennem Distriktslægens Er- klæring, bekendt med, at den paagjældende Mand's Arbejdsevne har tabt sig. Man tror derved, at der er Grund til endnu engang at sende den paa- gjældende Invalid over til den ærede Finantsmi- nister, haabende, at de fornyede Underøggelser maa føre til, at han kan faae Understøttelse. — Ind- stillingen Nr. 12, hvortil slutter sig Betænkningen Nr. 37, vedrører, som det vil ses, en affædiget Underofficer i Bornholms Bøtning, Niels Hansen